

духа, удари на кръстъ въ земята, обърна се къмъ насъ, като взема една шепя пръстъ: «Братия, тази е земята въ която сме се родили, тази е земята за която ще измреме»..... Той продължаваше да говори, обаче нищо не можахъ да чуя. Нѣмаше вече тишина. Вниманието ми бѣше обърнато отъ думитѣ на Ботева, който викаше: «Отъ тука не бива.» Видѣхъ тогава 20—30 момчета, които се цѣлѣха къмъ сушата нагорѣ. Цѣлѣха се къмъ троица души турски низами, които идваха къмъ насъ и бѣха вече на 100—150 крачки. Безъ съмнѣние, изкаха да видятъ, какви хора сме ние. За пръвъ пѣтъ виждаха тѣ парахода да спира тамъ. Петъръ Дюкмеджия, който бѣ клекналъ на едно колѣно, изпраздни пушката си. Единий отъ туршитѣ се повали на земята, а останалитѣ, като захвърлиха пушкитѣ си и като хванаха дѣната на гашитѣ си, удариха на бѣгъ къмъ Ломъ-паланка. Дружината викаше: «Урраа...» Войновски продължаваше да говори. Чухъ да казва: «Ето, братя, и първия куршумъ не падна напраздно,» като сочеше съ саблята къмъ жертвата. Додѣто ставаше това, Курито се отзова съ знамето на сушата, слѣдъ него—други, трети, а най-послѣ и войводата. Бѣхме около Ботева на една височинка на брѣга, а парахода заплува назадъ. По заповѣдь отъ войводата, изпратихме Радецки съ слѣднитѣ думи:

„Да живѣе тройния сѣюзъ.“

„Да живѣе Християнска Европа!“

„Да живѣе капитанина на Радецки!“

Капитанина, заедно съ служащитѣ си, като махаха съ шапкитѣ си, отговарѣха:

„Да живѣятъ българскитѣ встепани!“

А парахода бързо, бързо се отдалечи отъ насъ.
